

Zpravodaj křesťanů z Juliánova, Vinohrad a Židenic

SIARD

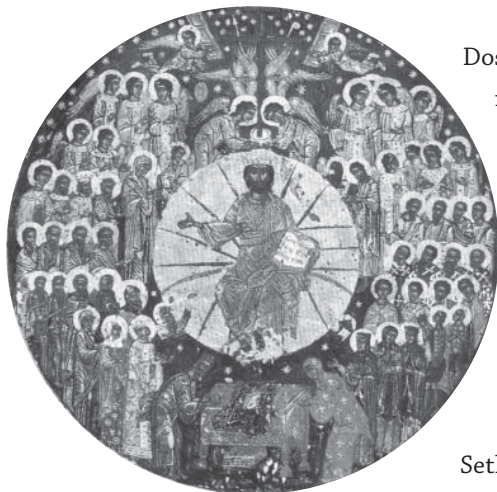

kostel sv. Cyrila a Metoděje

Číslo 6, ročník 21

www.farnostzidenice.cz

vychází 2. listopadu 2014

Dostal jsem za úkol napsat úvodník k tématu slavnosti Všech svatých nebo Dušiček.

Pořád se mi vracelo slovo nebe. Nebe jako stav, který nás čeká po smrti, pokud si to budeme přát a pokud si to zasloužíme. Málokdy myslíme na to, že nebe začíná dnes. A každým naším rozhodnutím se mu buď přibližujeme, nebo vzdalujeme.

Setkal jsem se během dovolené v jednom rozhovoru s takovou dávkou nepřejících a zlých výroků na jeden manželský pár, že jsem tím byl tak zasypan, až jsem nebyl schopen mluvit. Cítil jsem se pod tím nánosem špíny, pomluv, nactiutrhaní a zloby tak zdrceně, tak neschopně. Dodnes mne mrzí, že jsem neřekl zavčas: „DOST!“ Mohu si to omlouvat mnoha způsoby, ale nebyla tohle jedna z těch chvil, které mne vzdálily od pravdy a lásky, vlastně od Pravdy a Lásky?

Těším se do nebe a doufám, že se tam dostanu. Těším se, že se nebudu muset bát mluvit s druhým s otázkou, co z toho může vyvodit za závěry, které říct nechci. Těším se, že se nebudu bát věřit všemu, co mi druhý říká. Že slib bude slibem a ne výmluvou, že teď nechci a chtít nebudu. A tak dále. Myslím, že Církev by mohla být takovým společenstvím Přátel nebe. Že bychom se mohli učit už teď žít tak, jak budeme v nebi. Že bychom druhým mohli pomáhat, aby mohli už teď alespoň částečně zakusit, jaké to bude v nebi. Pomoci překonat to, co nás táhne dolů. Společně se povzbuzovat. Co vy na to?

P. Petr Beneš, farář

Zprávy nejen z diecéze

12. listopadu 2014 se koná konference *Hospitality Brno – Tělem k duši, Péče o člověka ve zdravotnických službách*. Konferenci pořádá pod záštitou brněnského biskupa Vojtěcha Cikrleho Řád milosrdných bratrů. Více na www.biskupstvi.cz

15. listopadu 2014 v 10.30 hodin bude při příležitosti 25. výročí svatořečení Anežky České slavena **v pražské katedrále sv. Víta pontifikální bohoslužba**, které bude za přítomnosti českých a moravských biskupů předsedat kardinál Pietro Parolin, vatikánský státní sekretář.

V pracovní dny od 9.00 do 16.30 hodin je možno využít zpovědní služby v kostele sv. Maří Magdaleny na Masarykově ulici v Brně. Rozpis zpovědníků na www.biskupstvi.cz/zs

Výstupy z **mimořádné synody o pastoračních výzvách rodiny v kontextu evangelizace** je možno najít na stránkách tiskového střediska ČBK www.cirkev.cz nebo na stránkách Národního centra pro rodinu www.rodiny.cz

M. Oujezská

Akce pro mládež – listopad 2014

Ve dnech **14.–17. listopadu** se uskuteční ministrantská vikendovka pro mladší i starší kluky. Informace i přihlášky jsou v sakristii. Kontaktní osoba: Petr Janko (728 636 667). Na stejný termín je naplánována i akce pro děvčata. Více informací je rovněž v sakristii.

Redakce

37. evropské setkání mládeže Praha 29. 12. 2014–2. 1. 2015

Na pozvání Ekumenické rady církví v ČR a České biskupské konference se setkají desetitisíce mladých

lidí z celé Evropy i dalších kontinentů od 29. prosince 2014 do 2. ledna 2015 v Praze na 37. evropském setkání mladých. Bude to další zastavení na Pouti důvěry na zemi, kterou už víc než 35 let organizuje komunita Taizé. Mladí lidé, kteří se těchto setkání účastní, netvoří nějaké hnutí, ale hledají cesty důvěry: mezi lidmi různých generací, mezi křesťany různých tradic a mezi národy. Chtějí tak prohloubit svou víru a sociální citění.

(z tiskové zprávy)

SIARD – Zpravodaj křesťanů z Juliánova, Vinohrad a Židenic

Vydává Římskokatolická farnost u chrámu sv. Cyrila a Metoděje, Nopova 84, 615 00, Brno 15, tel. 548 530 034. Přípravuje redakční rada, za obsah článku odpovídá autor.

ZPRAVODAJ JE NEPRODEJNÝ. URČENO PRO VNITŘNÍ POTŘEBU.

Finanční příspěvky pro farnost můžete zasílat na **účet č. 42 00 14 30 12/6800** nebo na účet určený na opravy kostela – **účet č. 22 00 03 27 19/6800**

Variabilní symbol: Vaše IČO nebo rodné číslo, **konstantní symbol:** 558

Náš kostel potřebuje naši pomoc

Milí farníci, v roce 2014 se zatím na opravy kostela vybralo 194 348 Kč. Všem dárcům děkujeme!

Na výmalbu kostela dostala farnost dotaci ve výši 1 368 000 Kč. Za opravy provedené od ledna do konce září tohoto roku bylo zaplacen 119 931 Kč. Částka byla zaplacená z prostředků určených na provoz, tam tedy budou peníze chybět. Letos máme navíc před sebou platby za další nutné opravy. Abychom mohli všechny opravy zaplatit, jedná se téměř o 210 000 Kč. Podrobnější informace o finančních částkách budou zveřejněny na nástěnce v kostele.

Obracíme se tedy na vás s prosbou o další pomoc. Na účet farnosti 2100491918/2010 můžete poslat jednorázový dar nebo můžete přispívat pravidelnou měsíční částkou. Farnosti můžete pomoci také bezúročnou půjčkou, podrobnosti u p. faráře.

Ekonomická rada farnosti

Slavnost Všech svatých a Vzpomínka na věrné zemřelé

Slavnost Všech svatých vychází z historické události zasvěcení římského Pantheonu (původně pohanského chrámu všech olympských bohů) Panně Marii a všem svatým mučedníkům 13. května 609. Avšak na křesťanském Východě se slavil společný svátek všech mučedníků již od 4. století. Od 8. století

se v Irsku a v Anglii, u Keltů a Franků začal slavit svátek Všech svatých (nejen mučedníků) 1. listopadu. Toto datum se ustálilo snad proto, že u Keltů začínal v tento den nový rok. Slavení svátku Všech svatých se brzy rozšířilo a v Římě se slaví pravidelně od 9. století. Jde o společnou slavnost lidí, kteří již vstoupili do „nebe“, to znamená do stavu svrchovaného a konečného štěstí ve společenství s Bohem a se všemi, kteří jsou spojeni s Kristem, který svou smrtí a zmrtvýchvstáním nebe „otevřel“. Toto tajemství společenství se samotným Bohem překonává jakékoliv chápání a jakoukoliv představivost. Bible o tom mluví obrazně: život, světlo, pokoj, svatební hostina, víno, království, otcův dům, nebeský Jeruzalém, ráj: „Co oko nevidělo, co ucho neslyšelo a nač člověk nikdy ani nepomyslel, to všechno Bůh připravil těm, kdo ho milují.“ (1Kor 2,9)

Památka všech zemřelých, lidově označovaná Dušičky, je vzpomínkou na zesnulé, kteří ještě nejsou dokonale připraveni ke vstupu do této skutečnosti a jsou ve fázi „očišťování“. Církve – s odvoláním na některé biblické texty – nazývá toto konečné očišťování „očistcem“. Modlitba za zemřelé patří k nejstarší křesťanské tradici a vzpomínka na mrtvé je součástí každé mše. Veřejné slavení se objevuje po roce 998 ve francouzském benediktinském klášteře v Cluny. Od 11. do 13. století se památka rozšířila do dalších zemí a od 14. století zdomácněla v Římě. Od roku 1915, kdy v první světové válce zahynulo veliké množství lidí, mohou v tento den kněží celebrat tři mše.

Převzato z www.katolik.cz

Židenické hody – oslava našeho společenství

U příležitosti posvěcení našeho kostela sv. Cyrila a Metoděje v letošním roce proběhly již posedmnácté lidové slavnosti – Židenické hody – pod záštitou Orla jednoty Brno-Židenice.

Hody byly znovuobnoveny díky nadšení některých členů farnosti, Orla, zástupců obce a dalších nadšenců o folklor, tanec a lidovou zábavu. Po mnoho let byla velkým hybatelem v obnovení této aktivity rodina Ferdinandova. Díky jim!

Velkou zásluhu na „zdomácnění“ hodů mají v posledních letech mládežníci z naší farnosti, kteří se vždy v září stávají stárky a stárkami a s novým školním rokem připravují mnohé potřebné (a není toho málo). Zvláště nadšeně nacvičují tanec vždy některé besedy, zpěv lidových písní a v posledních letech děvčata také tanec Karičky. Uvidíme, zda se hoši nenechají zahanbit a předvedou příště verbuňk? Počet krojovaných nám stále stoupá, nyní už k číslu 50 stárků. Tradičně půjčujeme krásné kyjovské kroje. Menší děti z farnosti

připravují pod vedením Pavly Hraničkové taneční lidové pásmo v brněnských krojích. V neděli jsou na mši svaté malí i velcí farníci v židenických krojích.

Dnes již zavedená hodová tradice probíhá v určeném sledu částí programu organizovaném pro širokou veřejnost. V týdnu před hody můžete zažít „zvaní na hody“ – skupinky stárků a stárek osobně zvou obcházením domů na hodovou slavnost. V hodový den probíhá vedle kostela sv. Cyrila a Metoděje v Brně-Židenicích stavění máje, předání hodového práva, požeňování, lidová zábava pod májkou za tanečního přispění dvou skupin krojovaných – mládeže a malých dětí, odpoledne s organizovanými hrami a trampolínou pro děti. Nechybějí ani stánky s dobrotami. Večerní hodová zábava se již tradičně uskutečňuje v prostorách Dělnického domu na Jamborově ulici, kde už je nám parket malý... Součástí zábavy je i provedení lidových tanců v podání stárků a stárek (Moravská nebo Česká beseda a zmíněná Karičky). Už neodmyslitelně k našim hodům patří skvěle hrající Sivická kapela. V neděli vrcholí hody slavnostní mší svatou, po které opět tancují stárky a děti před kostelem.

Děkujeme, že od počátku byly hody podpořeny našimi kněžími ve farnosti, finančně pak obcí. Velké poděkování patří jednotlivým hlavním stárkům za jejich práci a rodičům stárků, že svým mladým tuto aktivitu tolerují nebo je povzbuzují. Děkujeme vám všem, kteří se jakkoliv na hodech podílíte, třeba i jen tím, že je s námi prožijete. Myslíme si

a věříme, že je to důstojná a radostná oslava výročí chrámu a našeho farního společenství.

*Za radu jednoty Orla a za stárky
Majka Holíková*

Výročí posvěcení našeho kostela

Dne 27. října si připomínáme posvěcení našeho kostela, od kterého uplynulo již 79 let. „Posvěcení kostela je víc než jen krásnou slavností. Jde totiž o *trvalé zasvěcení* stavby, která se má stát *domem modlitby*, a to v tom nejhlubším slova smyslu. Domem modlitby není kostel v prvé řadě proto, že se do něj přicházíme modlit, ale právě kvůli svému

posvěcení. Budeme zde vyslyšeni lépe než kdekoli jinde, protože tento dům je svatý, protože je obýván Boží přítomností, protože posvěcení, sestávající z mimořádně slavnostních modliteb a obřadů, z něj učinilo jakousi personifikaci ustavičné modlitby. *Domus orationis*, to není pouze dům, kde se modlíme, to je *Dům, který se modlí* každým svým kamenem, je to modlící se dům, dům, který se stal modlitbou.“ (*z promluvy pronesené při svěcení kostela v Novém Dvoře*)

Připomeňme si i trochu historie. Významnou roli při stavbě židenického kostela sehrál Spolek pro stavbu katolického chrámu v Židenicích a zřízení samostatné farnosti, založený židenickými katechety Františkem

Hudcem a Fabiánem Matouškem roku 1910. Po 25 letech své činnosti tak dokončil první část svého velkého úkolu.

Pořad slavnosti svěcení byl ve stručnosti takový: předvečer svěcení byly do nového kostela přeneseny z biskupského ordinariátu ostatky svatých pro hlavní oltář a pro oltář Bolestné Panny Marie, u kterých drželi muži celou noc čestnou stráž. V 7.30 hod. proběhlo uvítání světitele biskupa Josefa Kupky, v 9 hod. následovalo slavnostní kázání a polní mše svatá před kostelem. Slavnostní promluvu měl salvatorián Leonard Pauk, farář z Vranova u Brna. Biskup nejprve v průvodu obešel kostel a světil jeho zdi. Potom třikrát udeřil berlou na dveře kostela a jeho první slova, když vstoupil dovnitř, byla: „Pokož domu tomuto.“ Předepsanými modlitbami a gesty posvětil oltáře, chrámové zdi a vložil ostatky do oltáře. V chrámové lodi na stěnách pomazal křížem dvanáct křížů se slovy: „Zasvěcen i posvěcen budiž tento chrám ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého, ke cti Bohu i přeblahoslašené Panně Marii i všem svatým, i ve jménu a na památku svatých Cyrila a Metoděje. Pokož budiž s tebou!“ Na závěr zapálil na oltáři kadidlo a svěcení zakončil vzýváním Ducha svatého a modlitbou. Následovala slavnostní mše svatá. O tom, že svěcení kostela byla opravdu velká událost, svědčí také to, že při něm zpíval chrámový sbor z Petrova pod vedením ředitele Antonína Hromádky a sbor bohoslovců brněnského alumnátu, v němž účinkovali také čtyři žideničtí bohoslovci.

A ještě trochu teorie: označení *posvěcení*, *světit* (lat. *dedicatio*, *dedicare*) je vyhrazeno pouze kostelu a oltáři. Při svěcení, stejně jako při *požehnání*, *žehnat* (lat. *benedictio*, *benedicere*), se věc či místo stává posvátnou, posvátným. Rozdíl je v tom, že posvěcení uděluje předmětu charakter větší stability, trvalého určení pro Boží kult, protože je spojeno s pomazáním křížem. Posvěcení vykonává biskup (mimořádně může zplnomocnit kněze) na rozdíl od požehnání, které může vykonat každý kněz. Termín *konsekrace*, *konsekrovat* (lat. *consecratio*, *consecrare*), tedy zasvětit něco Bohu, je dnes vyhrazen osobám (konsekrace biskupa, panny) a používá se i na označení proměňování podstaty chleba a vína, dále ve spojitosti s křížem, olejem, který biskup konsekruje na Zelený čtvrtek. Termín *vysvěcení*, *vysvětit* (lat. *ordinatio*, *ordinare*) je spojen výlučně s duchovním stavem, týká se biskupa, kněze a jáhna.

L. Pohanková

Pout' do Taizé

27. 7.–3. 8. 2014 se vypravila skupina poutníků nejen z naší farnosti do Taizé ve Francii. Autobus tak zaplnila početná družina mladých, kteří mezi sebe přijali i několik bližních z generace svých rodičů; vše zorganizovali a vedli dnes již novomanželé Veselých. Pod jejich laskavým i pevným vedením jsme bezpečně přistáli jako hosté ekumenické komunity bratří, kteří sdílejí duchovní společenství a přijímají každoročně v místě, kde žijí, tisíce převážně mladých lidí z celého světa.

Jsme vděční, že se můžeme do Taizé čas od času vracet, i když již nespadáme do kategorie mladých do 30 let. K rozhovoru o tomto zatím posledním návratu do poutnického tábora v bezprostřední blízkosti komunity bratří jsme pozvali paní Marii Ujezdskou.

Co je pro tebe Taizé?

Místo, které mi v mnoha směrech připomíná moje představy o nebi. Jednou z nich je, že každý je tam vítán, pokud se podřídí určitému řádu. Pro splnění nároku stačí opravdový zájem. Nepočítá se s předem stanovenou „minimální přípustnou mírou zbožnosti“. Díky této otevřenosti se můžeme setkávat s lidmi nejrůznějších životních postojů: od křesťanů všech denominací až po hledající. Všichni se scházejí ke společné modlitbě, která je velmi neokázalá

a přitom hluboká. Společná práce a sdílení nad biblickým tématem dává příležitost zažívat radost z překonávání vzájemných rozdílů. Někdy je to i dost těžké.

Co přitahuje mladé lidi natolik, že jsou ochotni denně trávit několik hodin při společné modlitbě; že jim nevadí skromné ubytování a mnozí jsou také ochotni pomáhat bratřím při chodu tábora?

Slyšela jsem od samotných mladých, že je přitahuje skutečnost, že nejde o vymyšlený program, ale o pozvání bratří „k nim domů“. Mladé lidi také velmi oslovuje ticho během modlitby.

Můžeš přiblížit čtenářům, jak vypadá program pro dospělé?

Denní program je pro mladé i starší (nad 30 let věku) stejný: ranní modlitba, pro katolíky je sloužena hned ráno ještě mše svatá, snídaně, biblický úvod, společná práce, polední modlitba, skupinky sdílení, volno, večeře a večerní modlitba. V zóně pro dospělé se ovšem mnohem méně dovádí, ne všichni se smějí. Mladí řeší svoje místo v životě, starší často hledají naději pro zvládnutí životních křížů či sílu k odpuštění.

Co může člověk, který ještě v Taizé nebyl, očekávat od týdenního pobytu v této komunitě?

Myslím, že může být nejprve i zaskočen naprostou všedností a určitým nepohodlím, včetně jídla. Bratři nemají v úmyslu „dělat

náladu“ nebo někoho k něčemu přemlouvat. Zvou k modlitbě a smíření, potřebným naslouchají.

Křesťanu jakékoliv denominace se nabízejí ty způsoby zbožnosti, na které je zvyklý. Katolík může tedy počítat se svátostmi, adorací a životem s Božím slovem.

Odnášíš si z letošního pobytu něco zvlášť podnětného či nového?

Jak už jsem naznačila, Taizé si mě zvlášť získalo tím, že člověk nezažije něco, co by jej omráčilo. Spíš se utvrdí v Ježíšově ujištění: „Království Boží je ve vás.“ Tedy v každodennosti prožívané v důvěře v Boží bezpodmínečnou blízkost a odpuštění. Trochu konkrétněji: ráno například ráda vyhlížím jednoho bratra, zda bude zase delší dobu před modlitbou klečet na tomtéž místě, číst knihu a budou na něho padat ve stejném úhlu sluneční paprsky. Každoročně ho takto najdu... Letos jsem si všimla dalšího bratra, jak pravidelně běhá před modlitbou a přináší zpěvníky tam, kde chybí (v kostele bylo „jen“ 3000 lidí), zatímco ostatní návštěvníci kostela již byli ve zbožném pohroužení. Teprve potom klekl k modlitbě... Když se vrátím domů a nastane všední den, vzpomínám na tyto a další zážitky při svých opakujících se činnostech a lépe vnímám jejich velikost.

Můžeme nějakým způsobem potkat Taizé i u nás?

Ano, můžeme. Od září je v Praze skupinka bratří, kteří připravují další pokračování tzv.

Pouti důvěry, které se tentokrát má uskutečnit v Praze. I způsob, jakým se setkání děje, je příznačný pro spiritualitu Taizé: místní obyvatelé jsou oslovováni s prosbou přijmout do svého domova poutníky, s nimiž se podělí o to, co mají. Dopoledne se potom všichni sejdou v místních farnostech či sborech k modlitbě a sdílení. Odpolední a večerní modlitba bude probíhat na několika místech Prahy. Myslím, že by byla velká škoda této příležitosti nevyužít a nevydat se tam.

Rozhovor připravila L. Fediovičová

Okénko do historie naší farnosti – Putování s duchovními správci naší farnosti

Díl 4. – P. Bohuslav Němčanský, OPraem. (1909–1976)

Dnešním průvodcem je kněz, účastník domácího odboje v letech 1938–1945, politický vězeň v době komunistické totality – P. Bohuslav Němčanský. Narodil se 16. listopadu 1909 v Hostěrádkách.

První písemná zmínka o Hostěrádkách pochází z roku 1270. Od roku 1913 vytváří společně s Rešovem dnešní obec Hostěrádky-Rešov (v blízkosti města Brna na území původního okresu Vyškov). Rešov vznikl roku 1787 parcelací pozemků hostěrádského dvora olomouckých biskupů. Vznikla zde osada, pojmenovaná podle posledního správce dvora Resche, z níž se později stala

samostatná obec s vlastním katastrálním územím. Podle historických záznamů lze usoudit, že již v roce 1826 byla zástavba obou obcí urbanisticky naprosto spojená.

P. Bohuslav Němčanský byl studentem první státní reálky v Brně, kde v roce 1928 maturoval. 4. října 1928 vstoupil do novoríšské kanonie premonstrátů a současně studoval teologii. 1. ledna 1933 složil slavné řeholní sliby v klášteře v Nové Říši. Kněžské svěcení přijal v brněnské katedrále na Petrově z rukou brněnského biskupa Josefa Kupky 5. července 1934.

Po kněžském svěcení působil jako pomocník novicmistra, knihovník a archivář v klášteře v Nové Říši a jako katecheta ve škole v Nové Říši.

Od 4. listopadu 1935 byl jako zábrdovický kooperátor pověřen duchovní správou nového filiálního kostela v Židenicích. Duchovní správu zde vedl do svého zatčení státní bezpečností dne 1. dubna 1952. V období jeho působení v Židenicích se pořizovalo vybavení a výzdoba kostela.

Po skočení 2. světové války se společně s Kostelní jednotou podílel na odstraňování škod na kostele způsobených nálety. *(Kostelní jednota byla v roce 1951 na základě zákonů posilujících moc komunistického režimu zrušena.)*

O dobrém kněžském působení P. Němčanského svědčí statistické údaje o účasti věřících na svátostech a četná kněžská a řeholní povolání ze Židenic. Obětavě také pomáhal ranějším při bombardování a přechodu fronty.

Po svém zatčení 1. dubna 1952 byl P. Němčanský v Praze odsouzen k 20 rokům vězení. Propuštěn byl až 9. 5. 1960 na amnestii. Odešel ke své sestře v Újezdě u Brna a pracoval v civilním povolání. Teprve počátkem roku 1974 dostal povolení k výpomoci v pastoraci pro Újezd.

Zemřel dne 26. 8. 1976 v Újezdě u Brna, kde je pohřben na místním hřbitově.

*Podle encyklopedie.brna.cz
připravil Josef Veselý*

Celostátní setkání animátorů Byli jsme při tom (v Třešti)

Kdo je to animátor? Je to člověk, který se snaží oživit farnost, kde působí. Většinou se jedná o mládežnického vedoucího. Má na starosti například vedení schůzek, spolča, táborů, chaloupek. Ale může třeba i působit mezi seniory, nemocnými nebo obecně mezi věřícími.

Nutné informace o reality show Nikdo není ostrov

Náplní setkání v Třešti jsou každodenní přednášky z psychologie osobnosti i vedení mládeže a dále z duchovních či vcelku praktických oblastí. Denně se setkáváme ve velkém sále, kde nás do programu zasvěcují zkušení moderátoři Fanda Talíř s kolegyní Bárou. Každý den je věnován jednomu světcí, z jehož života nám režijní skupinka vždy sehraje nějaký příběh. Svátá Rita, Pína, Augustýn, František z Assisi a blahoslavený Karel Habsburský jsou také účastníci skvělé reality

show, jejíž průběh rovněž pečlivě sledujeme. Po přednáškách putujeme na diskusní skupinky, kde v užším kruhu probíráme vyslechnutá témata. Po obědě, o jehož gramáži neodpovídající směrnicím Evropské unie se vedou nejedny spory, následuje asi dvacet menších přednášek. Výběr je dobrovolný. Večer je mše svatá, kterou vede vždy nějaký významný duchovní, následuje svědectví nebo moderovaná modlitba. Setkáváme se tak nejen s biskupem Pavlem Posádem, který je podle vlastní anekdoty všudypřítomný (zato prý otec biskup Cikrle je nemohoucí a otec kardinál Duka vševědoucí), ale i se srandistou salesiánem biskupem Karlem Herbstem, který za svůj projev sklídí ten největší potlesk. Navštíví nás i největší autorita české církve kardinál Duka, jehož kázání je bohužel opět politicky motivované a vcelku akademické.

Němý jako ryba. U KaPrů to neplatí

Mše i jednotlivé večery doprovází kapela Příkladovice – KaPři. Jedná se o křesťanskou kapelu vzniklou na legendární faře v Krkonoších. I když jsou hudebníci především z Prahy, dostávají nás tito vykutálení Pražáci do kolen. Jsou styloví, dokáží zapojit humor, jazz, pop, folk i swing do tak zvaných kotlo písní (křesťanských písní, pozn. autora). Výsledkem je opravdu nezaměnitelný zvuk. Dnes už hymnu KaPříků, Boží láska je jako slunce, si pak zTřeštěné publikum vyžádá i několikrát za setkání. Všichni tu samozřejmě čekají také na skvělý aranž zaslouženého člena sboru Petra Čabana a jeho sólo: „ča ča ča, je to pravda!“

Jsmo vidět a je o nás slyšet

Máme za sebou několik přednášek, každý si nacházíme to své, neboť věkové složení animátorů je tu v rozmezí 16–30 let. My pubertáci docházíme na program uzpůsobený pro nás, ti starší zase na program uzpůsobený pro ně. Zároveň zjišťujeme, kolik Židenčáků je na setkání přítomno, a to většinou v rolích těch, co to všechno připravují. Židenice jsou opravdu všudypřítomné, zahřimal by jistě biskup Posád. Dostojíme však této průpovědce, i když bude přituhovat? Nyní totiž nadchází opravdová prověrka posádovského moudra – fotbalový turnaj. Musíme to alespoň zkusit. Sestavujeme tým tvořený vesměs židenickým výběrem. Naše vyhlídky jsou nulové. Největší šampióni KaPři nastupují v zářivých dresech, štulpnách a s podporou fanynek připomínajících letošní Missky. My? Možná tak tričko Menetekel a ošoupané sálovky. Ale což, vypadá to, že nic není nemožné. Posuďte sami: první zápas prohra, druhý kontumační výhra (protihráči zapomněli, že s námi hrají), třetí: vlastní gól. A pozor, semifinále s KaPříky: drtí nás, fanynky si mohou hlasivky uřvat, emoce kypí. Hřiště připomíná gladiátorskou arénu. V jednu chvíli dáváme vydřený gól a po zbytek

zápasu betonujeme celou naši polovinu. Nakonec porážíme vykutálené KaPříky 1:0. Následuje finále. Druhý gól našeho týmu v tomto šampionátu nám nakonec zajišťuje celkovou výhru. Židenice jsou opravdu všudypřítomné! Celé to korunuje večerní reportáž rádia Proglas živě vysílaná z tamního plného studia věnovaná právě našemu hvězdnému výkonu. Ten den pak zakončujeme spontánním výletem do nočního města. V rozhovorech s mladými na něm zjišťujeme, že jsou na tom ostatní farnosti v radostech i starostech podobně. Jak povzbuzující!

Ranní probuzení nabízí ztichlé koleje, se kterými se loučíme... Tak se, milá Vysočino, měj, přines úrodu a těch pět set animátorů, co ještě zůstalo v Třešti, pozdravuj.

Největším přínosem tohoto setkání byla pro mě možnost stát se na chvíli někým, pro koho je přichystán program. Ten návrat do dětských let, kde jsem mohl čerpat nový elán, byl nenahraditelný. Viděl jsem také, kolik potenciálu je v mladých. Jak originální akci, za kterou by se nemusela stydět např. ani komerční média, dokáží křesťané připravit. To vše s využitím současných trendů. Nakonec s radostí mohu říct, že mnoho z toho využívají i lidé v Židenicích, kteří připravují něco pro druhé (kavárna, spolča, schůzky, originální tábory a chaloupky, vlastní časopisy, videa, sport, humor). Jo a ještě něco, po zadání slov „nikdo není ostrov“ na youtube, je možné zhlédnout jednotlivá videa z Třeště, která natáčela TV NOE. Stojí to za to!

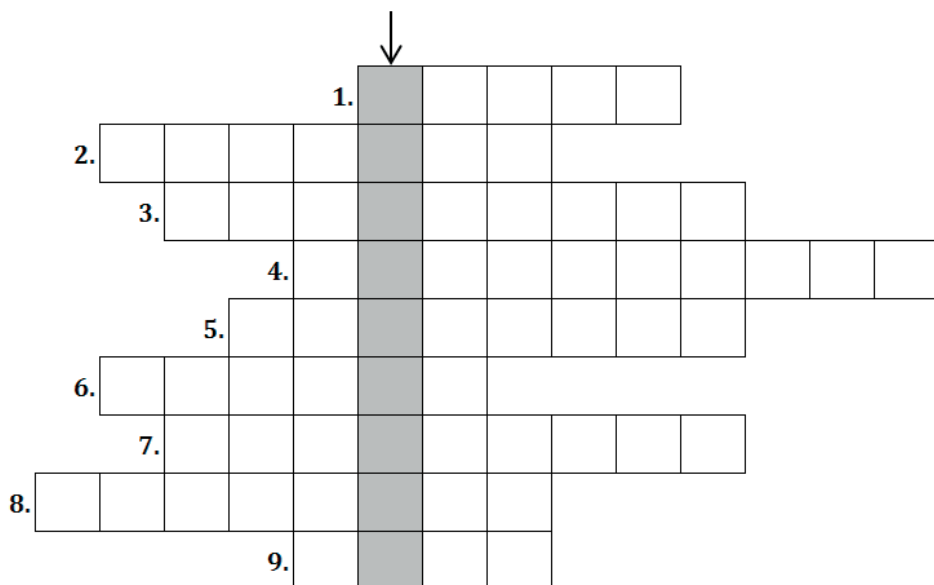
Jan Krejčí (redakčně zkráceno)

Okénko nejen pro děti

Milé děti!

Minulý víkend jsme u nás v kostele mohli vidět spoustu krojovaných lidí. Jestlipak víte, při jaké to bylo příležitosti? Slavili jsme totiž 79 let od (viz tajenka) našeho kostela. Opravdu! Už od roku 1935 má náš kostel za patrony sv. Cyrila a Metoděje.

1. Jméno jednoho z apoštolů.
2. Cesta se 14 zastaveními.
3. V podobenství o se mluví o tom, jak Bůh kdysi poručil pustým pláním, aby rodily, a po zemi nás rozsel ze svých dlaní jako obilí.
4. Příběh o Ježíši Kristu.
5. Svátost, při níž se lidé stávají duchovními.
6. Liturgické období po adventu.
7. sv. Petra a Pavla na Petrově.
8. Nádoba na svěcenou vodu u vstupu do kostela.
9. Při proměňování se mění v Kristovu krev.

Terezie Veselá